

De Verrezene voor kinderen

in woord en beeld
samen met ouders

Lipa

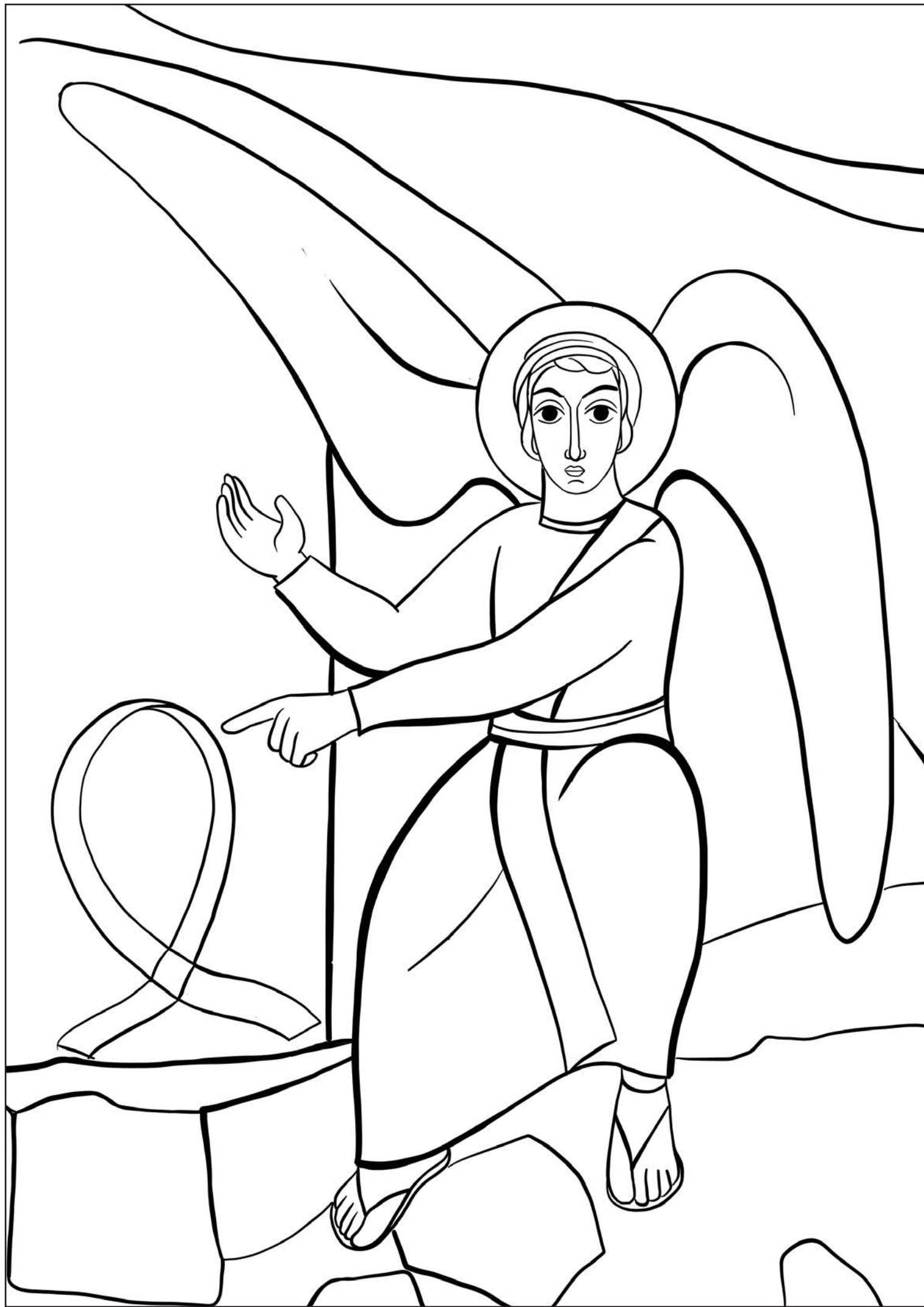
1. Waarom zoeken jullie de levende tussen de doden?

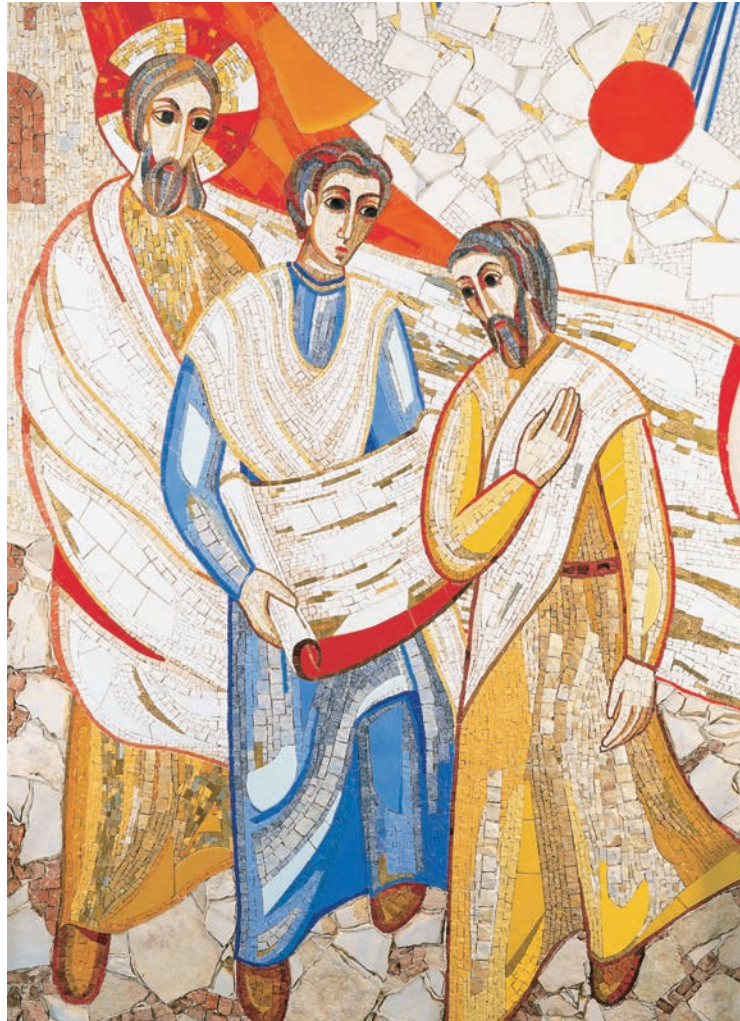
Mt 28,1-6

Na de sabbat, bij het aanbreken van de eerste dag van de week, kwamen Maria Magdalena en de andere Maria naar het graf kijken. Plotseling ontstond er een hevige aardbeving en een engel van de Heer daalde uit de hemel, kwam naderbij, rolde de steen weg en zette zich daarop neer. Hij straalde als een bliksemschicht en zijn kleet was wit als sneeuw. De bewakers begonnen van schrik voor hem te beven en het leven scheen uit hen geweken. De engel sprak de vrouwen aan en zei: "Gij behoeft niet bevreesd te zijn; ik weet dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde. Hij is niet hier. Hij is verrezen zoals Hij gezegd heeft; komt zien naar de plaats waar Hij gelegen heeft."

De dood is in de wereld gekomen, omdat Adam de vriendschap met God, die het Leven is, heeft verbroken. Maar Jezus, de Zoon van de Vader, ging de dood binnen omwille van de gemeenschap met de Vader en met de mensen. Hij werd sterfelijk, niet zoals Adam - die stierf omdat hij zich van het leven had losgemaakt - maar uit liefde, om het dodenrijk binnen te kunnen gaan en Adam te bereiken, die dood was, maar die de Vader uit het graf wilde halen. Daarom laat de Vader Hem herrijzen, Hij laat Hem met heel zijn mens-zijn - net als dat van ons - door de muur van de dood heen gaan en brengt Hem in zijn Koninkrijk. De vrouwen gaan naar het graf, maar de engel zegt: "Hij is niet hier." Christus leeft nu voorbij de dood, in het licht, in geluk, in de volheid van liefde en leven. En van daaruit verspreidt Hij onophoudelijk dit leven en dit licht in onze wereld naar diegenen die Hem verwelkomen.

2. Onderweg

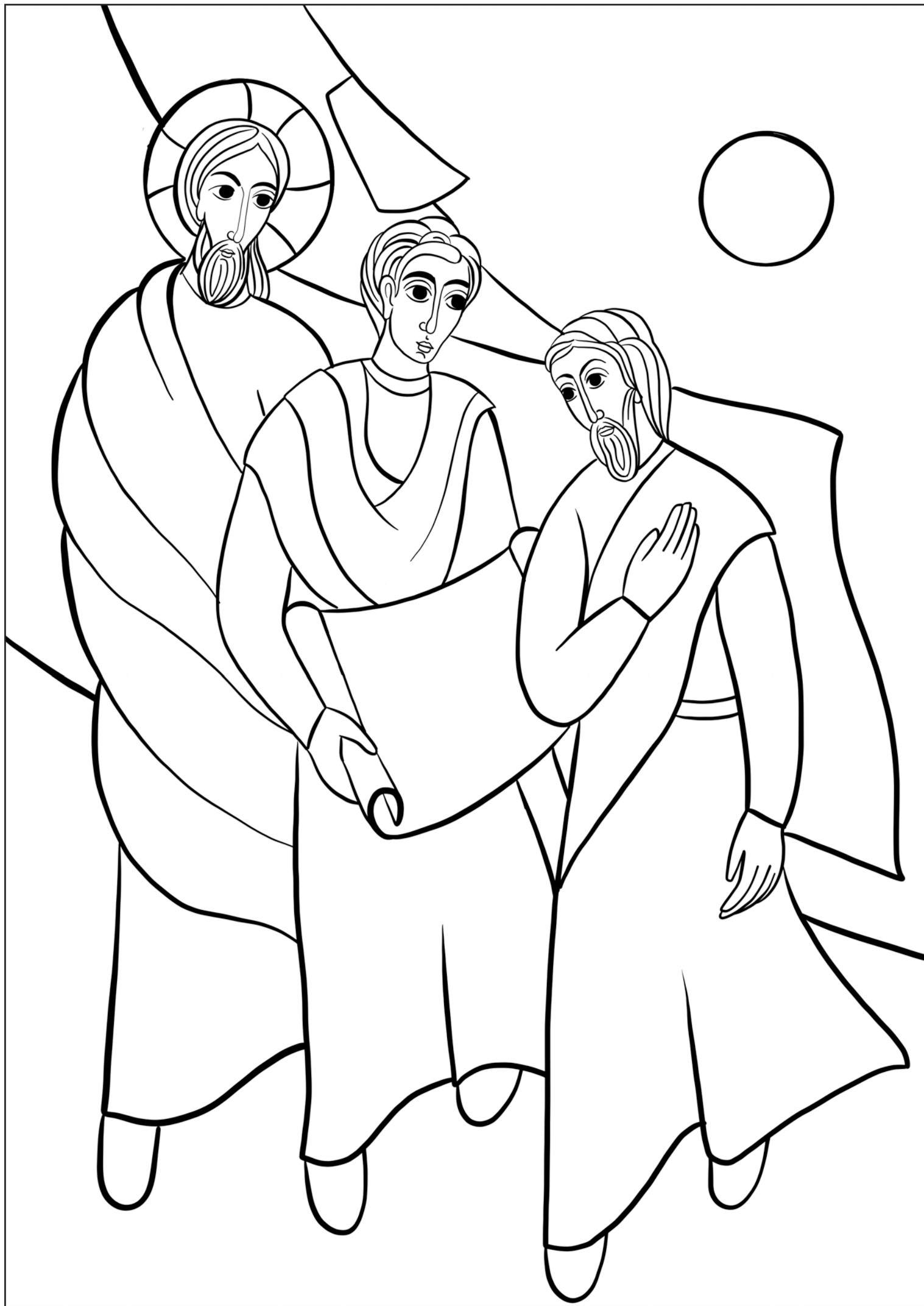
Lc 24,13-17,25-27

Juist die dag waren er twee van hen op weg naar een dorp, dat Emmaüs heette en zestig stadiën van Jeruzalem lag. Zij spraken met elkaar over alles wat was voorgevallen. Terwijl zij zo aan het praten waren en van gedachten wisselden, kwam Jezus zelf op hen toe en liep met hen mee. Maar hun ogen werden verhinderd Hem te herkennen. Hij vroeg hun: "Wat is dat voor een gesprek dat gij onderweg met elkaar voert?" Met een bedrukt gezicht bleven ze staan... En Hij [Jezus] zei hen; "O onverstandigen, die zo traag van hart zijt in het geloof aan alles wat de profeten gezegd hebben! Moest de Messias dat alles niet lijden om in zijn glorie binnen te gaan?" Beginnend met Mozes verklaarde Hij hun uit al de profeten wat in al de Schriften op Hem betrekking had.

Op diezelfde dag, de eerste van de week, wanneer de vrouwen van de engelen de boodschap ontvangen dat de Heer is opgestaan, verlaten twee leerlingen Jeruzalem en lopen naar een nabijgelegen dorp dat Emmaüs heet. Ze zijn erg ontdaan over wat er is gebeurd, en bespreken met elkaar de dood van Jezus aan het kruis en de ernst van de gebeurtenissen die zojuist zijn gebeurd. Zo beseffen zij tijdens hun wandeling niet dat Christus zelf naar hen is toegekomen en naast hen loopt.

Als Jezus hen vraagt waar ze het over hebben, wenden ze zich tot Hem met verbazing: hoe kan deze vreemdeling niet op de hoogte zijn van alles wat er zojuist in Jeruzalem is gebeurd? Die vreemdeling is Christus zelf, dood en opgestaan, maar hun ogen kunnen Hem niet herkennen.

De weg van deze twee leerlingen is ook onze weg: we geloven in Jezus, we weten dat Hij ons in ons leven begeleidt, maar soms willen we dat Hij zich wat beter laat zien. Hoe kunnen we de aanwezigheid van de opgestane Jezus onder ons herkennen? Daarom vertelt het evangelie dit verhaal. Allereerst laat Jezus in een gesprek met hen zien hoe de Schrift over Hem spreekt en wat er in Jeruzalem is gebeurd. Het is in feite de opgestane Christus zelf die de sleutel is die ons de deur van alle Schriftteksten opent. Alleen Christus verlicht de mens van binnenuit en laat hem het ware gezicht van God ontdekken: een God die zich volledig aan de mensheid geeft. De mens alleen was niet in staat om te begrijpen dat Gods ware almacht juist de Liefde is die zichzelf schenkt! Alleen Hij kan onze geest openen, de ogen van ons hart verlichten, om ons alles te laten zien wat er in ons leven gebeurt in het licht van de liefde.

3. Ze openden hun ogen en herkenden Hem

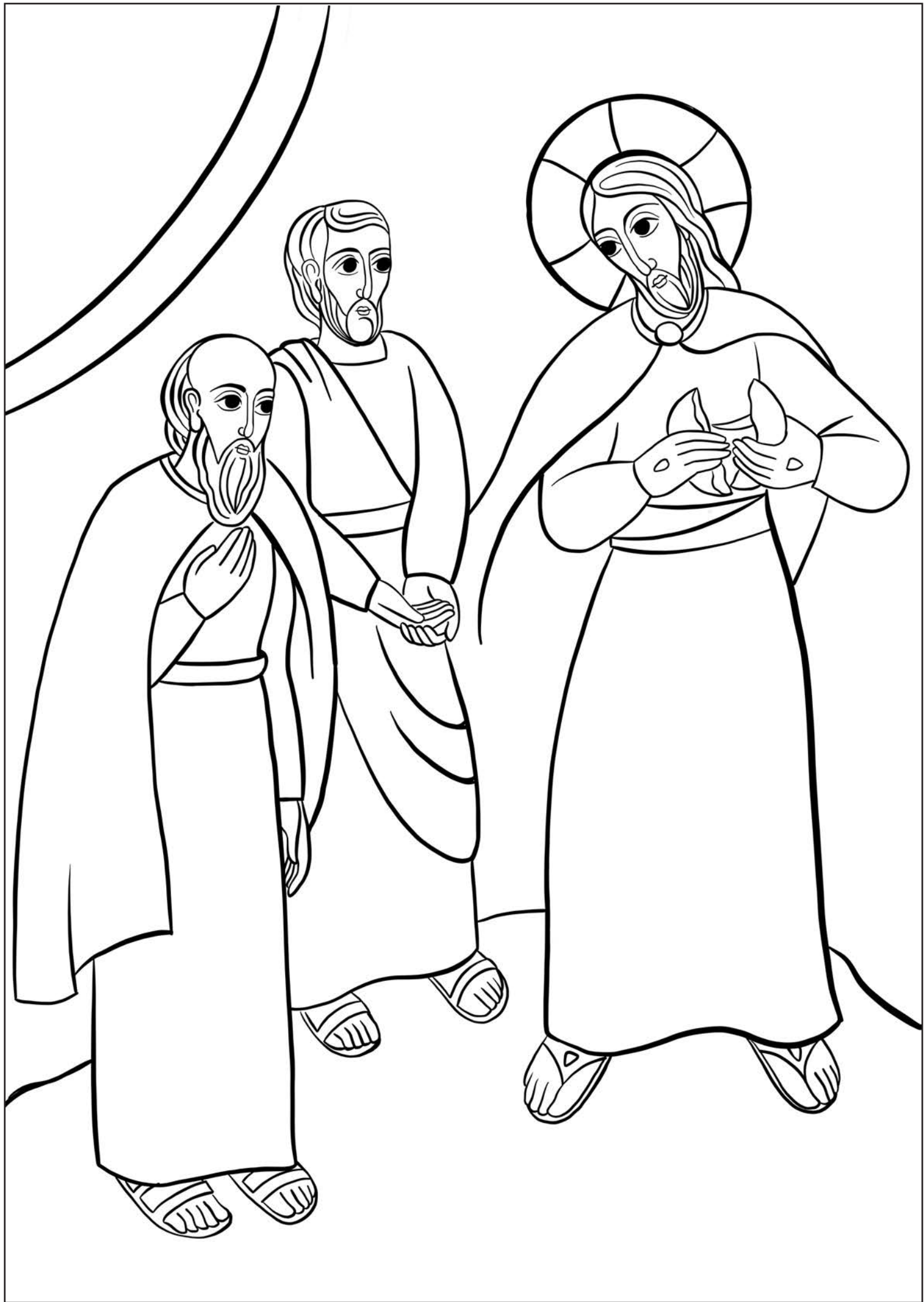
Lc 24,28-33

Zo kwamen ze bij het dorp waar ze heen gingen, maar Hij deed alsof Hij verder moest gaan. Zij drongen bij Hem aan: 'Blijf bij ons, want het wordt al avond en de dag loopt ten einde.' Toen ging Hij binnen om bij hen te blijven. Terwijl Hij met hen aanlag nam Hij het brood, sprak de zegen uit, brak het en reikte het hun toe. Nu gingen hun ogen open en zij herkenden Hem, maar Hij verdween uit hun gezicht. Toen zeiden ze tot elkaar: 'Brandde ons hart niet in ons, terwijl Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften ontsloot?' Ze stonden onmiddellijk op en keerden naar Jeruzalem terug.

De twee leerlingen krijgen een warm en gelukkig hart als ze naar de vreemdeling luisteren, zozeer zelfs dat ze Hem vragen om bij hen te blijven. De Heer blijft bij hen en zoals we op de afbeelding zien, bieden ze Hem brood en wijn aan. Hij breekt het brood voor hen, zodat ze duidelijk kunnen zien dat Hij het brood zelf is.

Dan herinneren de leerlingen zich het Laatste Avondmaal, waar de Heer hetzelfde gebaar had gemaakt en had gezegd; "Dit is mijn Lichaam, dat voor u gegeven is." De leerlingen bieden brood en wijn aan en ontvangen Christus zelf!

Zodra ze Hem herkennen omdat Hij zich in hun handen heeft gegeven, zien ze Hem niet meer. Maar ze beseffen dat het Lichaam van Christus van hen is – van de gemeenschap van gelovigen. De opgestane Heer verschijnt aan de zijnen, zodat zij zullen begrijpen, en wij met hen, dat Hij in ons blijft leven: wij zijn zijn Lichaam.

4. Achter gesloten deuren

Joh 20,19-23

In de avond van die eerste dag van de week, toen de deuren van de verblijfplaats der leerlingen gesloten waren uit vrees voor de Joden, kwam Jezus binnen, ging in hun midden staan en zei: "Vrede zij u." Na dit gezegd te hebben toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. De leerlingen waren vervuld van vreugde toen zij de Heer zagen. Nogmaals zei Jezus tot hen: "Vrede zij u. Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u." Na deze woorden blies Hij over hen en zei: "Ontvang de heilige Geest. Aan wie ge de zonden vergeeft, zijn ze vergeven, en aan wie ge ze niet vergeeft, zijn ze niet vergeven."

De leerlingen, bang voor wat er gebeurd was, sloten zichzelf op in dezelfde kamer waar ze het Laatste Avondmaal met Jezus hadden gehad. Terwijl de deuren van deze bovenzaal gesloten zijn, verschijnt Christus onder hen. Hij groet hen, geeft hen vrede, toont hen de wonden in zijn handen en zijde en blaast de heilige Geest over hen voor de vergeving van de zonden.

Wanneer we de vergeving van onze zonden ontvangen, ontvangen we de Heilige Geest, de Adem van Gods' leven. De zonde was precies de weigering van zijn Adem, waarin Hij ons zijn leven communiceert. Daarom waren we dood. Nu kunnen we weer leven doordat Hij over ons zijn Adem blaast. En als we dit leven hebben ontvangen dat ons in staat stelt ons te openen voor de liefde en zelf lief te hebben, dan kunnen we ook elkaars zonden vergeven. In deze afbeelding zien we dat de hoofden van de apostelen als graankorrels van een grote halm zijn. Als de Heilige Geest neerdaalt op het eucharistische brood dat wij zijn, stelt Hij ons in staat om te leven zoals Hij. We zijn vergeven en we kunnen vergeven.

5. Jezus verschijnt op het meer

Joh 21,1.3-8

Daarna verscheen Jezus aan de leerlingen bij het meer van Tiberias. De verschijning verliep op deze wijze. Simon Petrus zei tot hen: "Ik ga vissen." Zij antwoordden: "Dan gaan wij mee." Zij gingen dus op weg en klommen in de boot, maar ze vingen die nacht niets. Toen het reeds morgen begon te worden, stond Jezus aan het strand, maar de leerlingen wisten niet dat het Jezus was. Jezus sprak hen aan: "Vrienden, hebben jullie soms wat vis?" "Neen," antwoordden ze. Toen zei Hij hun: "Werpt het net uit rechts van de boot, daar zult ge iets vangen." Nadat ze dit gedaan hadden, waren ze niet meer bij machte het net op te halen vanwege de grote hoeveelheid vissen. Daarop zei de leerling van wie Jezus veel hield tot Petrus: "Het is de Heer!" Toen Simon Petrus hoorde dat het de Heer was, trok hij zijn bovenkleed aan – want hij droeg slechts een onderkleed – en sprong in het meer. De andere leerlingen kwamen met de boot, want zij waren niet ver uit de kust, slechts tweehonderd el, en sleepten het net met de vissen achter zich aan.

De leerlingen hadden Jezus gevolgd, maar nu leek alles verloren. Dus keren ze terug naar huis en hervatten hun oude leven dat de bittere smaak van mislukking heeft. Die nacht konden ze niets vangen. Christus verschijnt op de oever en vraagt hen om het net weer uit te gooien. Op zijn woord doen ze het en het raakt vol met vis.

De oever waarop Christus op hen wacht is het beeld van het leven waar Hij, nu Hij voorbij de dood is, is heengegaan. Het is het beeld van het Koninkrijk, van het verrezen leven, van het eeuwige leven. En wat is dit Koninkrijk, dit leven? Dit is ook ons land, ons leven, allen bevrijd van het kwaad, waar allen leven in vreugde, in vrede, in licht, in gemeenschap. In ons leven nu, in het leven van de wereld, wordt het goede, het mooie, het gelukkige, het ware gemengd met het kwade, het lelijke, het ongelukkige, het valse. Zoals in een gouden klomp, die van het zuiverste metaal is, maar tegelijkertijd nog zoveel onzuiver metaal bevat. In het Koninkrijk is er alleen het zuiverste metaal, het kostbaarste goud, alleen heel veel geluk en een vol leven.

De opgestane Christus verwelkomt zijn leerlingen al in dit nieuwe leven en bereidt voor hen geroosterde vis. Petrus komt aan met het net vol met vis. Het net is het beeld van de Kerk, waarin al diegenen die in hun leven plaats hebben gemaakt voor Christus, verzameld zijn. In de Kerk laten de vissen – dat zijn wij – zich meevoeren naar het koninkrijk, dat wil zeggen naar het eeuwige leven.

6. Vis op de grill

Joh 21,9-14

Toen zij aan land waren gestapt, zagen zij dat er een houtskoolvuur was aangelegd met vis erop en brood. Jezus sprak tot hen: "Haalt wat van de vis, die gij juist gevangen hebt." Simon Petrus ging weer aan boord en sleepte het net aan land. Het was vol grote vissen, honderddrieënvijftig stuks, en ofschoon het er zoveel waren, scheurde het net niet. Jezus zei hun: "Komt ontbijten." Wetend dat het de Heer was, durfde geen van de leerlingen Hem vragen: "Wie zijt Gij?" Jezus trad dichterbij, nam het brood, en gaf het hun, en zo ook de vis. Dit nu was de derde keer dat Jezus aan de leerlingen verscheen sinds Hij uit de doden was opgestaan.

In deze scène biedt Christus Petrus een rode vis aan en Petrus Christus een blauwe vis. In de iconografie is rood de kleur die God voorstelt, terwijl blauw de mensheid vertegenwoordigt. Deze uitwisseling symboliseert wat we uitdrukken met een moeilijk woord 'verlossing' noemen. Christus was de Zoon van God en werd mens, wij gaven Hem ons mens-zijn en sindsdien geeft Hij ons de mogelijkheid gegeven om te leven als mensen op Gods manier, als kinderen van de Vader, zoals Hij.

In de oudheid is de vis door christenen gekozen als een symbool voor Christus. In het Grieks is "vis" "ichthys," een woord dat is samengesteld uit letters die de initialen van deze zin zijn: 'Jezus Christus, Zoon van God de Verlosser'.

De afbeelding in deze mozaïek, waarin Christus zijn leerlingen in het Koninkrijk opwacht op de andere oever, terwijl Hij hen geroosterde vis voorbereidt, betekent dat we, om tot de volheid van het leven van het Koninkrijk te komen, ons hier al moeten voeden met dit leven dat Christus zelf is! En, of we dit echt leven valt dit maar op één manier te ontdekken: of we in staat zijn om onszelf als een geschenk weg te geven, zoals Christus, net als de Vis die zich laat opeten.

7. De hand van Thomas

Joh 20,24-29

Tomas, een van de twaalf, ook Didymus genaamd, was echter niet bij hen, toen Jezus kwam. De andere leerlingen vertelden hem: "Wij hebben de Heer gezien." Maar hij antwoordde: "Als ik niet in zijn handen het teken van de nagelen zie en mijn vinger in de plaats van de nagelen kan steken en mijn hand in zijn zijde leggen, zal ik het niet geloven." Acht dagen later waren zijn leerlingen weer in het huis bijeen, en nu was Tomas er bij. Hoewel de deuren gesloten waren, kwam Jezus binnen, ging in hun midden staan en zei: "Vrede zij u." Vervolgens zei Hij tot Tomas: "Kom hier met uw vinger en bezie mijn handen. Steek uw hand uit en leg die in mijn zijde, en wees niet langer ongelovig, maar gelovig." Toen riep Tomas uit: "Mijn Heer en mijn God!" Toen zei Jezus tot hem: "Omdat ge Mij gezien hebt, gelooft ge? Zalig die niet gezien en toch geloofd hebben."

Christus verschijnt twee keer aan de leerlingen die bij elkaar gekomen waren. Maar de eerste keer is Thomas er niet bij. Als hij hoort over de verschijning van Jezus aan de andere leerlingen, weigert hij te geloven dat de Heer werkelijk is opgestaan en dat Hij zich heeft laten zien. En hij zegt dat hij het niet zal geloven tot hij de wonden in Jezus' handen en zijde kan aanraken. Als Christus voor de tweede keer verschijnt, is Thomas wel aanwezig. Dit Evangelie wordt gelezen in de liturgie op de eerste zondag na Pasen. In de oudheid was het in de Paasnacht dat de christenen werden gedoopt en voor het eerst deelnamen aan de eucharistieviering: zij werden geboren uit dit nieuwe leven dat de opgestane Heer ons geeft en waarmee Hij ons voedt. Deze afbeelding toont ons daarom een fundamenteel aspect van ons geloof: dat onze manier van mens-zijn voortkomt uit de zijde van Christus die aan het kruis is doorboord. Net zoals Eva is voortgekomen uit de rib uit de zijde van Adam. Christenen die naar dit Evangelie luisterden, beschouwden de wond van Christus als de plaats van waaruit ze worden voortgebracht. Daarom wordt Thomas afgebeeld met zijn handen in de zijde, waardoor hij laat zien dat daaruit de nieuwe mens voortkomt.

8. Hemelvaart

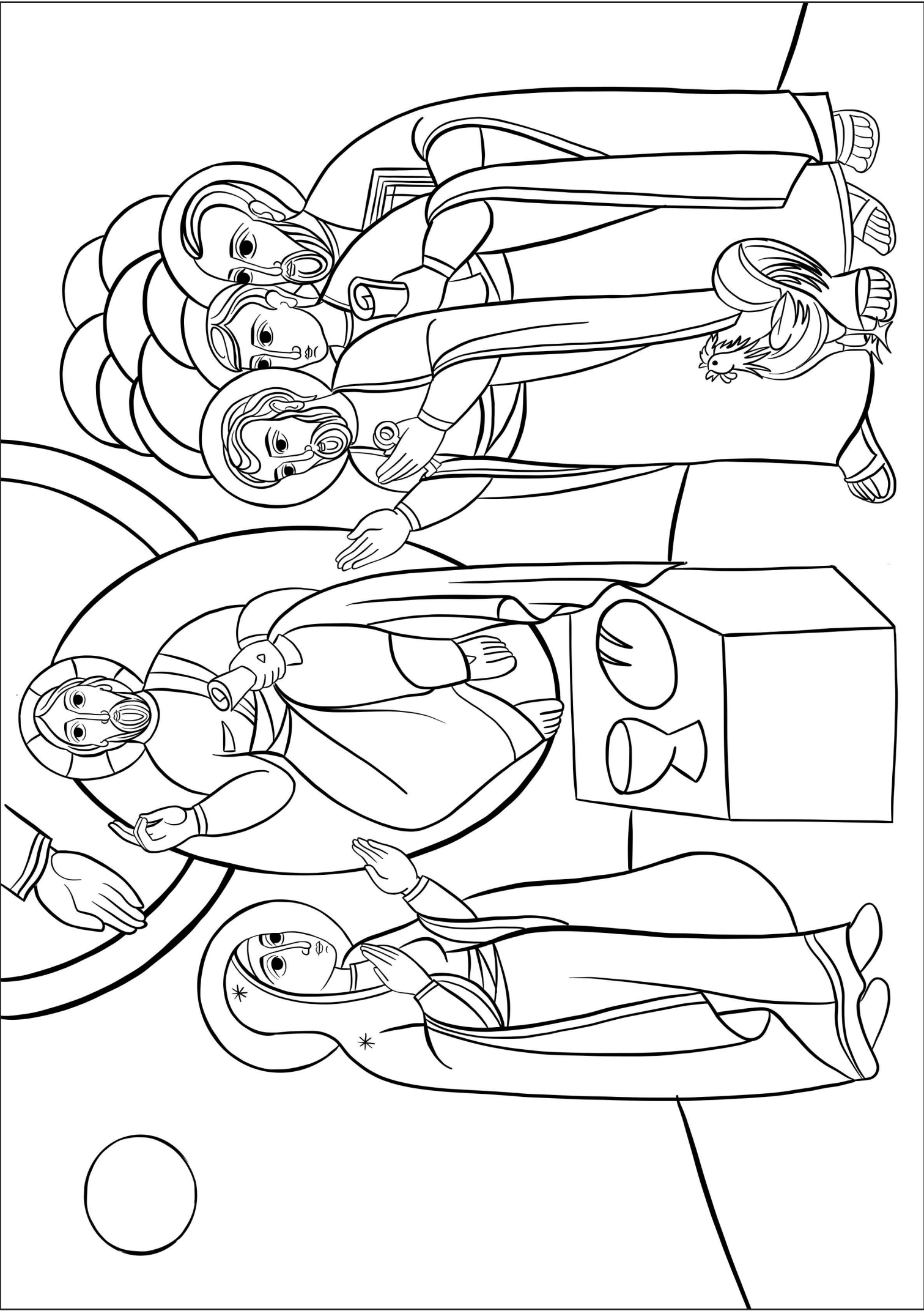
Lc 24,50-53

Nu leidde Hij hen naar buiten tot bij Bethanië, hief de handen omhoog en zegende hen. En terwijl Hij hen zegende, verwijderde Hij zich van hen en werd ten hemel opgenomen. Zij aanbaden Hem en keerden met grote blijdschap naar Jeruzalem terug. Zij hielden zich voortdurend op in de tempel en verheerlijkten God.

In het Evangelie van Lukas lijkt alsof het hele verhaal zich in twee dagen afspeelt. De eerste dag begint bij de schepping van Adam, die voor God vlucht, en hij eindigt met het kruis en de hemelvaart, dat wil zeggen met het Pasen van de Heer Jezus, waarbij Adam terugkeert naar de Vader. In dit verhaal zijn ook wij allemaal betrokken. En dan begint de tweede dag. Nadat Jezus - de eerstgeboren Zoon - met ons mens-zijn naar de Vader is teruggekeerd, kunnen alle mensen dezelfde terugreis maken naar de Vader. Ons mens-zijn is al in God. Het is aangenomen door de Zoon en in Hem die bij de Vader is, zijn wij allemaal.

De leerlingen voelen grote vreugde. Deze vreugde is zo vreemd. Hij is weg en ze zijn toch gelukkig? Ja, zij zijn gelukkig, want wat er met Hem al helemaal gebeurd is, daar kijken wij voor onszelf nog naar uit. En omdat we van Hem houden, zijn we blij voor Hem en zijn we ook blij voor onszelf, omdat we al bij Hem zijn. We houden van Hem, ons hart is al waar Hij is. Vroeg of laat komen ook onze voeten en de rest van ons lichaam daar aan. Als diegene van wie je het meest houdt het meest volmaakte geluk heeft bereikt, en Hij houdt van jou en jij houdt van Hem, dan ben je gelukkig. Dan kom je daar ook, dan is het alleen een kwestie van tijd.

In de afbeelding zien we dat Hij opstijgt naar de Hemel met aan zijn voeten het altaar met het brood en de wijn - de eucharistie - en de Moeder van God, die het beeld van de Kerk is. Dit vertelt ons dat ons leven een voortdurende doorgang is, net als in de Eucharistie. In de Eucharistie wordt het brood het Lichaam van Christus en de wijn wordt zijn leven. Dit is wat er ook met ons gebeurt: terwijl we zijn Leven leven, gaan we geleidelijk aan over naar het huis van de Vader, daar waar Christus eeuwig samen met Hem leeft.

9. Pinksteren

Hand. 2,1-4

Toen de dag van Pinksteren aanbrak, waren allen bijeen op dezelfde plaats. Plotseling kwam uit de hemel een gedruis alsof er een hevige wind opstak en heel het huis waar zij gezeten waren, was er vol van. Er verscheen hun iets dat op vuur geleek en dat zich, in tongen verdeeld, op ieder van hen neerzette. Zij werden allen vervuld van de heilige Geest en begonnen in vreemde talen te spreken, naargelang de Geest hun te vertolken gaf.

Met de hemelvaart is Christus opgevaren naar de Vader. Al aan het kruis gaf Christus de mens zijn Adem, zijn Geest. In de verschijningen achter de gesloten deuren in de bovenzaal gaf de Verrezene weer zijn Geest en nu, met Pinksteren, is het de Vader die over de apostelen die samen met de moeder van de Heer, die het beeld van de Kerk is, bijeen zijn, zijn heilige Geest zendt, dat wil zeggen het leven van God. Dit leven heeft een bijzondere kwaliteit: het laat ons leven in gemeenschap door mensen echt van elkaar te laten houden.

Vroeger, toen Christus op aarde leefde, was Hij zichtbaar voor ons, nu is Hij dat niet meer; nu is Hij in ons. Toen Hij een gezicht had, was dat van Hem. Nu zal Hij ons gezicht hebben dat zijn gezicht weerspiegelt. Een nieuwe tijd is begonnen die bestaat uit het feit dat wat eerst Hij was nu wij zijn door de gave van de Geest.

De apostelen zijn allemaal in beweging, ieder kijkt in een andere richting, want de heilige Geest is leven, dynamiek, en garandeert dat ieder van ons een kind van God is in Christus, op een totaal persoonlijke manier. Net als in een gezin is ieder kind uniek, bijzonder; dus niemand van ons bidt op dezelfde manier; iedereen wendt zich op een eigen, unieke manier tot de hemelse Vader, die in zichzelf zijn liefde en zijn leven heeft.

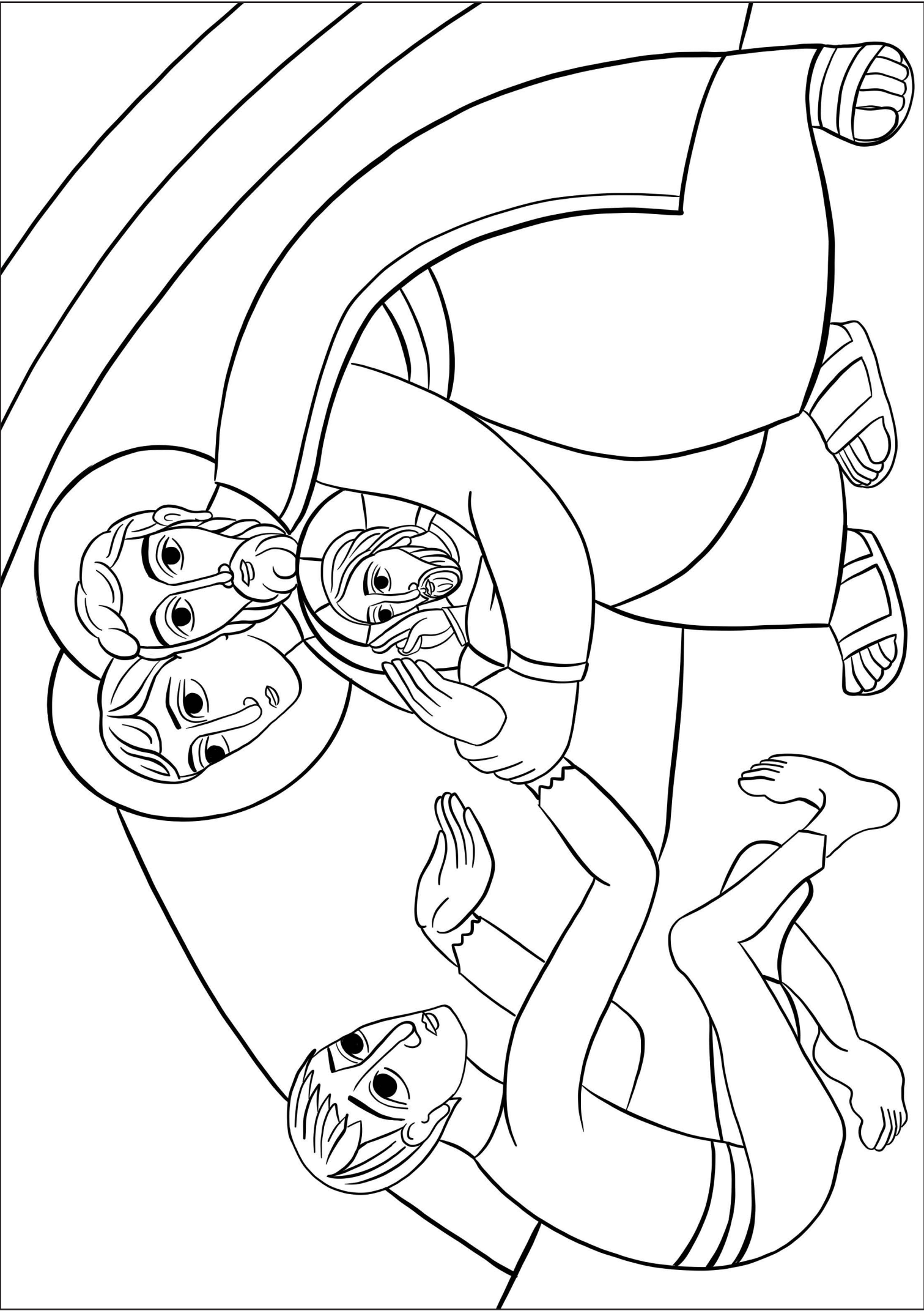
10. Het herstel van de kreupele

Hand. 3,1-9

Petrus en Johannes gingen eens naar de tempel op het uur van gebed, het negende uur. Daar was een man die vanaf zijn geboorte lam was en iedere dag naar de tempelpoort gedragen werd, die de Schone genoemd wordt, om daar aalmoezen te vragen aan de mensen die de tempel binnengingen. Toen hij Petrus en Johannes zag, die juist de tempel wilden binnengaan, vroeg hij om een aalmoes. Petrus, evenals Johannes, zag hem strak aan en zei: "Kijk ons eens aan." Hij richtte zijn blik op hen in de verwachting iets van hen te krijgen. Doch Petrus sprak: "Zilver of goud heb ik niet; maar wat ik heb geef ik u. In de naam van Jezus Christus de Nazoreeër: gebruik uw voeten!" Hij pakte hem bij zijn rechterhand en hielp hem overeind. Op hetzelfde ogenblik kwam er kracht in zijn voeten en enkels, met een sprong stond hij overeind, begon te lopen en ging lopend en springend met hen de tempel binnen, terwijl hij God verheerlijkte.

In deze afbeelding vraagt de kreupele bedelaar bij de deur van de tempel om aalmoezen. Maar Petrus antwoordt meteen dat hij noch goud noch zilver heeft, maar dat wat hij heeft, hij aan hem zal geven. Maar wat hebben Petrus en Johannes? Ze hebben Jezus Christus, dat is de liefde tussen hen, de vriendschap, die we hier vertegenwoordigd zien met Christus zelf die hen verenigt. Om deze reden geneest de kreupele wanneer Petrus de woorden uitspreekt: "In de naam van Jezus Christus de Nazoreeër, gebruik uw voeten." Dit herinnert ons eraan dat waar twee of drie mensen in de naam van Christus samenkomen de Heer werkelijk in hun midden is. Zo kan Christus, wanneer zijn volk werkelijk zijn liefde leeft, op grond van deze liefde zelf in de wereld ingrijpen en zijn werken blijven uitvoeren.

11. De doop

Rom. 6,8-11

Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij dat wij ook met Hem zullen leven: want wij weten dat Christus, eenmaal van de doden verrezen, niet meer sterft: de dood heeft geen macht meer over Hem. Door de dood die Hij is gestorven, heeft Hij eens voor al afgerekend met de zonde; het leven dat Hij leeft, heeft alleen met God van doen. Zo moet ook gij uzelf beschouwen: als dood voor de zonde en levend voor God in Christus Jezus.

Het is nu ongeveer tweeduizend jaar geleden dat Christus werd gekruisigd en weer opstond. Hoe kan het dan dat wij vandaag daarbij betrokken zijn? Hoe wordt het eeuwige leven van de verrezen Heer die “niet meer sterft,” ons eeuwige leven? Hoe bevrijdt Christus’ overwinning op de dood ook ons van de dood? Hoe wordt zijn verrijzenis ook onze verrijzenis en hoe wordt zijn vereniging met de Vader ook onze vereniging; hoe wordt zijn leven ook ons leven? Door de doop. De doop brengt de dood en de verrijzenis van Christus in ons aanwezig en maakt die effectief. Door middel van de doop zijn we verenigd in zijn dood om ook te delen in zijn opstanding. Het doopsel maakt ons één met de opgestane Christus. We kunnen zeggen dat we daardoor worden ‘geënt’ op Hem, net als bij een plant. We worden opgenomen in het mysterie van de gemeenschap. Het ‘sap’ van de verrezen Christus - dat wil zeggen de heilige Geest die in Hem leeft - gaat door ons heen en voedt ons met zijn leven; met het leven van God die volheid en gemeenschap is. De heilige Geest geeft ons het leven van de opgestane Heer door ons in gemeenschap te brengen met heel zijn lichaam, dat de Kerk is, levend als broeders en zusters.

12. Het eucharistische brood voedt onze gemeenschap...

Mt 26,26

Onder de maaltijd nam Jezus brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn leerlingen met de woorden: "Neemt, eet; dit is mijn Lichaam."

1 Cor. 12,27

Welnu, gij zijt het lichaam van Christus, en ieder van u is een lid van dit lichaam.

In het Nieuwe Testament staat geschreven dat het Eucharistisch Brood het lichaam van Christus is, maar ook dat het Eucharistisch lichaam de Kerk is. Het is het Brood dat Jezus op de vooravond van zijn dood aan de leerlingen uitdeelt en zegt dat het zijn lichaam is, gebroken voor de vergeving van de zonden. Alleen door het eten van dit brood kan men begrijpen dat de Kerk het lichaam van Christus is. Door te communiceren aan het Brood en de Wijn, het Lichaam en Bloed van de Heer, worden wie geloven in Jezus zelf het Lichaam van Christus, worden zij de Kerk. De heilige Irenaeus legt deze mysterieuze waarheid uit met een beeld: water en meel worden samen één brood. Op dezelfde manier brengt de heilige Geest de gelovigen samen tot één Lichaam, het Lichaam van Christus.

De liturgische viering is het laboratorium van de Kerk, waar God de samenkomst van zijn kinderen vormgeeft met behulp van Zijn handen - het Woord en de Geest - om er één Brood van te maken, het Lichaam van Christus, de Kerk. De Kerk is dus deze verzameling van gelovigen die zich voedt met het Woord van God en het Brood van de communie. Op de dag van Pinksteren wordt zij door de Geest bezocht, die het Leven geeft om er één Lichaam van te maken waarvan Christus het Hoofd is en de gelovigen de leden.

Voor het gebed:

Onze Vader, die in de hemel zijt,
uw naam worde geheiligd,
uw rijk kome,
uw wil geschiede
op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood
en vergeef ons onze schulden,
zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren,
en breng ons niet in beproeving,
maar verlos ons van het kwade.
Amen.

Gezegend de Barmhartige die het zwaard zag
dat de weg naar het paradijs afsloot.
Hij kwam naar de Boom van het leven en nam een lichaam aan
dat verwond werd, zodat door de wonde in zijn zijde
de weg naar het paradijs opnieuw begaanbaar werd
(St. Efraïm, HG 8,4)

Gezegend de Herder, die het Lam werd voor onze vergeving.
Gezegend de Maagd van de Wijn, die de Beker werd van
onze redding.
Gezegend ook de Landbouwer, die het gezaaide en geoogste
Graan werd
(St. Efraïm, HG 3,15)

Vuur en Geest in de schoot die U droeg,
Vuur en Geest in de rivier waarin U gedoopt werd,
Vuur en Geest in onze doop
en in het Brood en de Beker zijn Vuur en Heilige Geest
(St. Efraïm, HG 10,17)

Hemelse Koning,
Vertrooster, Geest van Waarheid,
Gij die overal aanwezig zijt,
Gij die alles vervult,
Schat van genade en Schenker van het leven,
kom en verblijf in ons,
zuiver ons van alle smet en red onze zielen,
want Gij zijt goed.

Lipa

